09/02/2022

Η πούδρα της ερήμου

/ Γνώμες

- Του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Προδρόμου

Δεν πάνε πολλά χρόνια. Ίσως λιγότερα από όσα μεγενθύνει η πάντοτε ασθενική μου μνήμη. Ο Γέροντας της Μονής της μετανοίας μου μας τράβηξε κοντά του στο Σινά. Με μια αόριστη προοπτική μονιμότητας. Υπό την προϋπόθεση, πάντοτε, ότι θα αντέξουμε τις διαφορετικές συνθήκες της εκεί ασκήσεως. Η προετοιμασία σχεδόν τραγική. Κλάματα συγγενών για την χιλιομετρική απόσταση, αγωνία εντός μου, όπως σε κάθε αλλαγή- τελικώς είμαι ζώον έξεως- και διαλογή αντικειμένων. Μόνο τα απαραίτητα και τίποτα που όντως δεν μας ανήκει.

Αεροπλάνο μέχρι το Κάιρο, τουριστικό όχημα και διαδρομή χιλιομέτρων μέχρι τη Μονή της Αγίας Αικατερίνης. Άφιξη. Αίσθηση, ειλικρινώς, περίεργη. Σαν να ήθελα να εκραγώ. Όχι από θλίψη ή κάποιο άλλο των συναφών αισθημάτων, μα από γηθοσύνη πνευματική. Μας τακτοποίησαν στα κελιά μας. Μικρός χώρος, ένα

άνοιγμα τον τοίχο για το φως, περσίδες κλειστές και πόρτα ελαφρώς σηκωμένη, ίσα που να αφήνει μια γραμμή, ξέρετε από αυτές τις λαμπερές, στο κάτω μέρος. Τράπεζα, φαγητό, ξενάγηση, ακολουθίες, προσωπική προσευχή. Κάθε μέρα έμοιαζε να είναι και πιότερο οικεία στον αρχαίο τούτο τόπο.

Το πρόγραμμα σταθερό. Το φως να μπαίνει από τις περσίδες, ποδαράκια καλόγερων να σταματούν το συνεχές φάσμα κάτω από την πόρτα και ένας αέρας, νοτιάς θαρρώ, να σηκώνει ένα σύννεφο κίτρινο- κίτρινο. Μια πούδρα που καθόταν πάνω στο κάθε τι. Πού έκανε το φως να μοιάζει μαγικό. Που κιτρίνιζε τα σκούρα ξύλα, που έκανε τους μοναχούς όμοιους με βρεγμένα κάρβουνα που έπεσαν σε καλαμποκάλευρο . Τη μια στιγμή καθάριζα το τραπέζι την επόμενη πάλι ένα σεντόνι σκόνης ήταν εκεί. Και πάλι από την αρχή. Με τις μέρες η επιμονή μου στην «πάταξη» της πούδρας, είχε απόκτηση διαστάσεις κωμικές στη Μονή. Ο Ηγούμενος- ο πολύς γέρων αρχιεπίσκοπος Σινά, Φαράν και Ραϊθώ, κ.κ. Δαμιανός- με τη γνώριμα απροσποίητα ήρεμη φωνή του μου είπε: «Είδες επιμονή η σκόνη; Αν επιμένει έτσι η έρημος για να κάτσει πάνω μας φαντάσου πως επιμένει ο Θεός για να κάτσει μέσα μας;». Απλά τον κοίταξα σαν να άκουσα τη φωνή του Μωυσέως, κερασφόρου να βγαίνει από τη Νεφέλη του Σινά. Χαμογέλασα κι εκείνος αργά-αργά χάθηκε στο διάδρομο. Από τότε, με σημαντικά- ασήμαντες αφορμές άκουσα ουκ ολίγους πνευματικούς αφορισμούς από το στόμα του. Για το πώς έφτασε εκεί, για τον άγιο Παΐσιο, τον άγιο Πορφύριο, τα αίματα των πατέρων της Ραϊθώ, το ποτάμι πνευματικότητας των σπηλαίων του Σινά, την αγάπη του Θεού που ανθίζει καλύτερα στο βράχο της προσευχής απ’ ότι στην πεδιάδα του κόσμου και άλλα πολλά.

Έζησα εκεί έξι μήνες. Αγάπησα τόσο το Σινά όσο λίγους τόπους και τόλμησα να φανταστώ την τελευταία μου πνοή να βγαίνει ανάμεσα στις πέτρες της Χερσονήσου. Ίσως γι’ αυτό, για τη θρασύτατη φαντασία μου, ο Θεός με ξερίζωσε απ’ εκεί. Χρόνια μετά, αναπάντεχα και όχι τυχαία, άκουσα την ίδια φωνή στο Ιερό του Αγίου Νικολάου Καΐρου. Τη φωνή του Μωυσή μου! Γύρισα και ήταν αυτός. Μα τι χαρά! Διοχέτευσα όλα τα συναισθήματα στα δύο μου χείλη, αυτά που ακούμπησαν το τίμιο χέρι του. Δεν είπαμε τίποτα, παρά γίναμε ένα δια του Ποτηριού. Και ήταν σαν να είπαμε τα πάντα!